A

MOHAMMAD TOQEER AFZAL lwn. PP

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
TENGKU MAIMUN TUAN MAT HMR
AHMADI ASNAWI HMR
AB KARIM AB JALIL HMR

B

[RAYUAN JENAYAH NO: W-05(M)-242-09-2015(PAK)]
6 APRIL 2017

C

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 – Seksyen 39B(1)(a) – Pengedaran dadah berbahaya – Rayuan terhadap sabitan dan hukuman – Dadah dijumpai dalam kotak yang dipegang perayu – Sama ada terdapat keterangan mewajarkan inferens perayu berniat mengedar dadah – Jumlah dan hal keadaan dadah tidak dijumpai dalam bentuk urus niaga – Sama ada perayu dalam kedudukan membawa, menyimpan atau memegang kotak mengandungi dadah sahaja – Sama ada terjumlah kepada pengedaran – Sama ada perayu dalam*

D

kedudukan milikan pasif – Sama ada perayu berjaya menyangkal anggapan pengedaran bawah s. 37(da)(xvi) Akta Dadah Berbahaya 1952 – Sama ada sabitan dan hukuman bawah s. 39B diketepikan dan diganti dengan sabitan bawah s. 12 dibaca dengan s. 39A(2) Akta Dadah Berbahaya 1952

E

PROSEDUR JENAYAH: *Rayuan – Rayuan terhadap sabitan dan hukuman – Dadah berbahaya – Pengedaran – Dadah dijumpai dalam kotak dipegang perayu – Sama ada terdapat keterangan mewajarkan inferens perayu berniat mengedar dadah – Jumlah dan hal keadaan dadah tidak dijumpai dalam bentuk urus niaga – Sama ada perayu dalam kedudukan membawa, menyimpan atau memegang kotak mengandungi dadah sahaja – Sama ada terjumlah kepada pengedaran –*

F

Sama ada perayu dalam kedudukan milikan pasif – Sama ada perayu berjaya menyangkal anggapan pengedaran bawah s. 37(da)(xvi) Akta Dadah Berbahaya 1952 – Sama ada sabitan dan hukuman bawah s. 39B diketepikan dan diganti dengan sabitan bawah s. 12 dibaca dengan s. 39A(2) Akta Dadah Berbahaya 1952

G

Perayu didakwa di Mahkamah Tinggi dengan pertuduhan mengedar dadah berbahaya, iaitu satu kesalahan bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB 1952'). Pada 20 Mac 2014, bertindak atas maklumat yang diterima, SP6 mengetuai satu pasukan polis ke bilik 209, Hotel Yija, Kuala Lumpur. Tiba di situ, SP6 mengetuk pintu bilik tersebut dan pintu tersebut dibuka dari dalam oleh perayu. SP6 mendapati ada seorang perempuan

H

Melayu ('SP7') sedang tidur di atas katil. Perayu sedang memegang kotak biru Billion ADSL Router TM ('P22') dan telah menyerahkan P22 itu kepada SP6. Setelah dibuka dan diperiksa, SP6 menemui satu paket plastik lut sinar mengandungi bahan disyaki dadah ('P15'). Setelah dianalisis, ahli kimia, SP3, mengesahkan bahawa satu paket lut sinar tersebut mengandungi

I

dadah jenis methamphetamine seberat 56.33g. Dalam pembelaannya, perayu menghujahkan bahawa pada 18 Mac 2014, perayu telah ke hotel tersebut untuk berjumpa dengan SP7, seorang lelaki bernama Bob Gila dan seorang

perempuan lain. Perayu bersetuju untuk membeli sebuah komputer riba daripada Bob Gila. Pada 20 Mac 2014, SP7 menghubungi perayu dan mengatakan bahawa komputer riba yang dibeli sudah ada dengannya dan meminta perayu datang ke bilik 209 untuk mengambil komputer riba tersebut. Semasa di bilik 209, sepasukan polis telah melakukan serbuan dan menemukan dadah yang tersorok dalam kotak ('P22') yang diambil di bawah katil dan bukan disandang oleh perayu. Hakim bicara mendapati pembelaan perayu gagal menimbulkan keraguan munasabah terhadap kes pendakwaan dan bersifat penafian semata-mata. Hakim bicara juga mendapati pembelaan gagal menyangkal anggapan bawah s. 37(da) ADB 1952. Perayu didapati bersalah, disabitkan dan dihukum gantung mandatori. Dengan itu, perayu merayu terhadap keputusan tersebut. Isu yang timbul adalah sama ada hakim bicara seharusnya mempertimbangkan bahawa kes terhadap perayu lebih merupakan suatu kes milikan, dan bukan satu kes pengedaran dadah berbahaya.

Diputuskan (membenarkan rayuan)
Oleh Ab Karim Ab Jalil HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Tiada keterangan tindakan terang-terangan di pihak perayu untuk mewajarkan inferens bahawa perayu berniat untuk mengedar dadah tersebut. Saranan ini disokong dengan keterangan tentang jumlah dan hal keadaan dadah itu yang tidak disediakan atau dijumpai dalam bentuk untuk diurusniagakan. Pendakwaan berjaya setakat membuktikan bahawa perayu berada dalam kedudukan membawa, menyimpan atau memegang kotak P22 sahaja. Itu tidak terjumlah kepada pengedaran. Perayu dalam kes ini hanya dalam kedudukan milikan pasif dadah yang dijumpai dalam kotak P22 dan bukan untuk diedarkan sepertimana ditakrifkan dalam s. 2 ADB 1952. (perenggan 19 & 20)

(2) Dadah dalam kotak P22 telah diserahkan oleh perayu dengan sukarela kepada SP6 dan dadah tersebut hanya terkandung dalam satu paket plastik lut sinar. Tiada keterangan yang menunjukkan perayu cuba melarikan diri atau menimbulkan kesusahan dalam tangkapannya. Tambahan lagi, pegawai penyiasat SP8 kelihatan tidak mahu mendedahkan atau menyiasat lanjut tentang adanya tangkapan lain yang berkaitan dengan kes ini sepertimana dinyatakan dalam percakapan SP5. SP4 juga mengesahkan ada dua orang melawat perayu di bilik 209. Ini mengesahkan cerita perayu tentang Bob Gila dan rakan perempuannya. (perenggan 24)

(3) Walaupun hakim bicara menggunakan anggapan pengedaran bawah s. 37(da)(xvi) ADB 1952, perayu berjaya menyangkal anggapan atas imbangan kebarangkalian. Hakim bicara tersalah arah kerana tidak mengarahkan dirinya untuk mempertimbangkan faktor-faktor di atas yang disokong dengan nas-nas tertinggi. Terdapat merit dalam hujahan perayu. (perenggan 24 & 25)

(4) Perayu telah melakukan satu kesalahan memiliki dadah berbahaya. Dengan itu, sabitan dan hukuman bawah s. 39B diketepikan dan digantikan dengan sabitan bawah s. 12 dibaca dengan s. 39A(2) ADB 1952. Mahkamah ini menjatuhkan hukuman penjara selama tempoh 15 tahun dari tarikh tangkap dan 10 sebatan rotan atas perayu. (perenggan 25)

English *Headnotes*

The appellant was charged at the High Court with the offence of trafficking in dangerous drugs, an offence under s. 39B(1)(a) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA 1952'). On 20 March 2014, acting on information received, SP6 led a team of police officers to room 209, Hotel Yija, Kuala Lumpur. When SP6 arrived, he knocked on the door of the said room and it was opened from the inside by the appellant. SP6 found a Malay woman ('SP7') sleeping on the bed. The appellant was holding a blue box Billion ADSL Router TM ('P22') and handed it over to SP6. After opening and examining the contents, SP6 found one transparent plastic packet suspected to be containing drugs ('P15'). After an analysis, the chemist, SP3, confirmed that the said transparent packet contained 56.33g of methamphetamine. In his defence, the appellant submitted that on 18 March 2014, the appellant had gone to the said hotel to meet with SP7, a man by the name of Bob Gila and another woman. The appellant had agreed to purchase a laptop from Bob Gila. On 20 March 2014, SP7 had contacted the appellant to inform him that the laptop had arrived and asked for the appellant to come to room 209 to collect the said laptop. When he was at room 209, a team of police officers had raided the room and found drugs hidden in the box ('P22') that was retrieved from under the bed and not carried by the appellant. The trial judge found that the appellant's defence failed to raise any reasonable doubt on the prosecution's case and was merely a bare denial. The trial judge also found that the defence failed to rebut the presumption under s. 37(da) of the DDA 1952. The appellant was found guilty, convicted and sentenced to death by hanging. Hence, the appellant appealed against the said decision. The issue that arose was whether the trial judge should have considered that the case against the appellant ought to have been one of possession, and not a case of trafficking in dangerous drugs.

Held (allowing appeal)

Per Ab Karim Ab Jalil JCA delivering the judgment of the court:

(1) There was no evidence of any overt acts on the part of the appellant to warrant an inference that the appellant intended to distribute the said drugs. This was supported by evidence that the amount and circumstances in which the drugs were in was not prepared or found to be for trafficking. The prosecution had succeeded in only proving that the appellant had been carrying, keeping or holding box P22. That did

not amount to trafficking in. The appellant in this case was only in passive possession of the said drugs in box P22 and was not meant for trafficking in as defined under s. 2 of the DDA 1952.

(2) The appellant had voluntarily given box P22 to SP6 and the said drugs were only contained in one transparent plastic packet. There was no evidence that the appellant tried to escape or caused any difficulties in his arrest. Further, the investigating officer, SP8, was seen to be rather hesitant in revealing or investigating further the other arrests made in connection with this case as stated by SP5. SP4 had also confirmed that two people had gone to visit the appellant in room 209. This confirmed the appellant's version regarding Bob Gila and his female friend.

(3) Although the trial judge had invoked the presumption under s. 37(da)(xvi) of the DDA 1952, the appellant had succeeded in rebutting the presumption on a balance of probabilities. The trial judge had erred as he had not directed himself to consider the factors mentioned. There was merit in the appellant's submissions.

(4) The appellant had committed an offence of possession of the dangerous drugs. Thus, the conviction and sentence under s. 39B was set aside and replaced with a conviction under s. 12 read together with s. 39A(2) of the DDA 1952. This court handed down an imprisonment sentence of 15 years from the date of arrest and ten strokes of the rattan on the appellant.

Kes-kes yang dirujuk:
Ang Meng Leong v. PP (Rayuan Jenayah No: 05-199-09-2013) (Unreported) ***(dirujuk)***
Mohamad Yazri Minhat v. PP [2003] 2 CLJ 65 CA ***(dirujuk)***
Ong Ah Chuan v. PP & Another Appeal [1980] 1 LNS 181 PC ***(dirujuk)***
PP v. Abdul Manaf Muhamad Hassan [2006] 2 CLJ 129 FC ***(dibezakan)***
PP v. Haling Arala Jimjani [2008] 4 CLJ 163 CA ***(dirujuk)***
PP lwn. Lim Hock Boon [2009] 3 CLJ 430 FC ***(dirujuk)***
PP v. Tan Tatt Eek [2005] 4 CLJ 460 FC ***(dirujuk)***
Tan Yong Seng v. PP (Rayuan Jenayah No: 05-87-2011 (J)) (Unreported) ***(dirujuk)***
Teh Geok Hock v. PP [1989] 2 CLJ 977; [1989] 1 CLJ (Rep) 160 SC ***(dirujuk)***
Y Jeyamuraly Yesiah v. PP [2007] 5 CLJ 605 CA ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 2, 12, 37(da)(xvi), 39A(2), 39B, First Schedule

Bagi pihak perayu - Hisyam Teh Poh Teik Abdullah; T/n Teh Poh Teik & Co
Bagi pihak responden - Wan Shaharuddin Wan Ladin; TPR

[Nota pengarang: Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur; Perbicaraan Jenayah No: 45A-59-07-2014 (mengetepikan).]

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

A

PENGHAKIMAN

Ab Karim Ab Jalil HMR:

Mukadimah

[1] Dalam rayuan ini, Mohammad Toqeer Afzal (perayu), seorang
B warganegara Pakistan, telah didakwa di Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur dengan pertuduhan seperti yang berikut:

> Bahawa kamu pada 20/03/2014 jam lebih kurang 11.30 pagi, di bilik no 209, Yija Hotel, Jalan Raja Laut, dalam Daerah Dang Wangi, di dalam Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur telah didapati mengedar dadah
C berbahaya jenis methamphetamine berat bersih 56.33 gram. Oleh itu kamu telah melakukan kesalahan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama

[2] Di akhir kes pembelaan, Mahkamah Tinggi telah mendapati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kesnya melampaui keraguan
D yang munasabah. Perayu didapati bersalah, disabitkan dan dikenakan hukuman mati mandatori. Perayu merayu ke mahkamah ini.

[3] Setelah mendengar penghujahan kedua-dua pihak, kami mendapati cabaran perayu mempunyai merit. Oleh itu, kami mengetepikan sabitan dan hukuman yang dijatuhi oleh Hakim Mahkamah Tinggi dan menggantikannya
E dengan sabitan atas kesalahan memiliki dadah berbahaya di bawah s. 12 dibaca bersama dengan s. 39A(2) ADB 1952. Kami seterusnya menjatuhi hukuman pemenjaraan bagi tempoh 15 tahun dari tarikh tangkap (20 Mac 2014) dengan 10 sebatan rotan.

[4] Di sini, kami perturunkan alasan-alasan kami membenarkan rayuan
F perayu.

Kes Pendakwaan

[5] Diikhtisarkan, bertindak atas maklumat yang diterima, pada 20 Mac 2014 Inspektor Mohd Fahmi bin Mohd Hasmi (SP6) telah mengetuai satu pasukan polis untuk pergi ke bilik 209, Hotel Yija, Kuala Lumpur. Sesampai
G di situ pada pukul 11.30 pagi, SP6 telah mengetuk pintu bilik tersebut. SP5, Mohd Amir bin Mohd Ali, pengurus hotel, juga berada di situ dan cuba membuka bilik tersebut dari luar. Namun, pada ketika itu juga, pintu bilik telah dibuka dari dalam oleh perayu.

H **[6]** SP6 telah memperkenalkan diri sebagai polis dan terus memeriksa bilik itu. SP6 mendapati ada seorang perempuan Melayu bernama Erni Atika binti Ekhsan (SP7) sedang tidur di atas katil. SP6 telah mengejutkan SP7. SP6 seterusnya memeriksa perayu dan beg yang disandangnya (P7). Pada masa itu perayu sedang memegang satu kotak biru Billion ADSL Rowther TM (P22) dan telah menyerahkan P22 itu kepada SP6. Setelah dibuka dan diperiksa,
I SP6 menemukan satu paket plastik lut sinar mengandungi bahan disyaki dadah (P15). Di samping itu, SP6 telah juga menjumpai pasport perayu di dalam beg sandang P7. SP6 kemudiannya menyerahkan perayu dan barang rampasan kepada pegawai penyiasat Inspektor Asfanizairil Shahfry bin Zainoldin (SP8).

[7] SP8 selanjutnya menghantar barang yang disyaki dadah itu ke Jabatan Kimia Malaysia untuk dianalisis. Setelah dianalisis, Puan Suhana bt Ismail, ahli kimia (SP3), mengesahkan bahawa satu paket plastik lut sinar tersebut mengandungi dadah jenis methamphetamine seberat 56.33g, dadah berbahaya yang disenaraikan dalam Jadual Pertama, ADB 1952.

Dapatan Di Akhir Kes Pendakwaan

[8] Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara yang bijaksana mendapati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan semua elemen kesalahan iaitu: menerima keterangan SP3 tentang jenis dadah berbahaya tersebut; berdasarkan keterangan SP6 dan SP7, perayu secara langsung mempunyai milikan ke atas dadah berbahaya itu dan mengetahui mengenai dadah tersebut; memandangkan dadah tersebut melebihi 50g, anggapan pengedaran dalam s. 37(da)(xvi) ADB 1952 telah dibangkitkan. Setelah melaksanakan pertimbangan secara maksimum ke atas keterangan yang dikemukakan, hakim bicara mendapati pendakwaan telah berjaya membuktikan suatu kes *prima facie* ke atas perayu. Perayu dengan itu diarahkan membela dirinya.

Kes Pembelaan

[9] Perayu memberikan keterangan secara bersumpah. Perayu juga telah memanggil seorang saksi iaitu Inspektor Mohd Hasrul Nizam bin Mohd Yusoff (SD2). Menurut perayu, dia mempunyai seorang isteri dan anak lelaki di Malaysia. Perayu menjalankan perniagaan barangan kulit di Kompleks Campbell di Kuala Lumpur. Perayu telah mengenali SP7 dua bulan sebelum ditangkap dan menurutnya, mereka berdua menjalinkan hubungan intim.

[10] Pada 18 Mac 2014, di bilik bernombor 203 Hotel Yija, perayu telah bertemu SP7. Di bilik tersebut juga, perayu telah berjumpa dengan seorang lelaki bernama 'Bob Gila' dan seorang perempuan lain. Bob Gila telah bertanyakan sama ada perayu ingin membeli sebuah komputer riba daripadanya. Perayu menyatakan minat dan bersetuju untuk membeli komputer riba tersebut. Oleh sebab Bob Gila dan seorang perempuan yang lain itu berada di dalam bilik tersebut, perayu dan SP7 telah turun ke bawah dan menempah bilik 209.

[11] Di bilik 209, perayu memberi SP7 wang sebanyak RM1,000 iaitu RM700 untuk bayaran duit komputer riba dan RM300 untuk SP7 berbelanja. Perayu kemudian meninggalkan hotel dan tidak bermalam di situ.

[12] Pada 20 Mac 2014, SP7 telah menghubungi perayu dan mengatakan bahawa komputer riba yang dibeli sudah ada dengannya dan meminta perayu datang ke bilik 209 untuk mengambil komputer riba tersebut. Semasa di bilik 209, sepasukan polis telah melakukan serbuan dan menemukan dadah yang tersorok dalam kotak (P22) yang diambil di bawah katil dan bukan disandang oleh perayu. Perayu dan SP7 seterusnya dibawa ke lobi dan perayu nampak Bob Gila dan pasangannya juga turut ditangkap. Mereka kemudiannya dibawa ke balai polis untuk siasatan lanjut.

[13] Menurut SD2 pula, dia mengenali perayu yang pernah disiasatnya dalam satu kes tipu. Namun selepas siasatan, kes terhadap perayu tidak diteruskan dan siasatan ditutup. SD2 juga mengenali isteri perayu dan isteri perayu pernah juga meminta bantuan SD2 untuk mengesan perayu yang jarang pulang ke rumah. SD2 juga mengatakan ada menerima komputer riba daripada perayu untuk diserahkan kepada isteri perayu.

Dapatan Di Akhir Kes Pembelaan

[14] Hakim bicara mendapati pembelaan perayu gagal menimbulkan keraguan munasabah terhadap kes pendakwaan dan bersifat penafian semata-mata. Perayu menafikan dadah dalam P22 diambil daripada beg silangnya, sedangkan keterangan SP7 mengesahkan dadah diambil daripada beg silang milik perayu.

[15] Hakim bicara juga mendapati pembelaan telah gagal mematahkan anggapan di bawah s. 37(da) ADB 1952. Tiada apa-apa pembelaan dibuat mengenai anggapan tersebut. Oleh yang demikian, berdasarkan keseluruhan keterangan, perayu telah didapati bersalah, disabitkan dan dihukum gantung mandatori.

Rayuan Ini

[16] Di hadapan kami, peguam bela terpelajar telah membangkitkan hanya satu isu iaitu hakim bicara seharusnya mempertimbangkan bahawa kes terhadap perayu lebih merupakan suatu kes pemilikan, dan bukan suatu kes pengedaran dadah berbahaya. Peguam menghujahkan sedemikian atas alasan:

(a) jumlah dadah yang dimiliki hanyalah seberat 56.33g. Hakim bicara tidak mempertimbangkan bahawa jumlah tersebut melebihi had statutori sekadar 6.33g sahaja. Pendek kata, kes terhadap perayu merupakan suatu kes di perbatasan sahaja (borderline);

(b) dadah tersebut terkandung dalam satu paket lut sinar dan tidak dibungkus dalam bentuk kecil-kecilan sepertimana dalam kes *PP v. Abdul Manaf Muhamad Hassan* [2006] 2 CLJ 129 (MP);

(c) Tiadanya perbuatan nyata atau terang-terangan (overt act) pengedaran. Hakikatnya, SP6 dalam keterangannya menyatakan perayu yang menyerahkan kotak yang mengandungi dadah kepadanya. Pendek kata, tingkah laku perayu mengesyorkan itu ialah satu kes pemilikan. Perayu tidak cuba melarikan diri atau menyebabkan kesusahan apabila ditangkap;

(d) Hakim bicara tidak mempertimbangkan bahawa sekadar tindakan membawa atau menyimpan sahaja, atau memegang sekalipun kotak tersebut tidak membuatkan perayu sebagai pengedar. Perayu bergantung pada kes *Abdul Manaf, supra*;

(e) Perayu bergantung juga pada keputusan nas-nas terdahulu iaitu:

(i) *PP v. Tan Tatt Eek* [2005] 4 CLJ 460; [2005] 6 AMR 543;

(ii) *PP lwn. Haling Arala Jimjani* [2008] 4 CLJ 163;

(iii) *Y Jeyamuraly Yesiah v. PP* [2007] 5 CLJ 605;

(iv) *Tan Yong Seng v. PP* (Mahkamah Persekutuan Malaysia Rayuan Jenayah No: 05-87-2011 (J);

(v) *Ang Meng Leong v. PP* (Mahkamah Persekutuan Malaysia Rayuan Jenayah No: 05-199-09-2013.

Berdasarkan penghujahan di atas, peguam terpelajar memohon agar sabitan ke atas perayu diketepikan dan digantikan dengan satu sabitan untuk pemilikan yang boleh dihukum di bawah s. 39A(2) ADB 1952.

[17] Timbalan Pendakwa Raya (TPR) pula menentang penghujahan dan rayuan perayu. TPR menyokong dapatan dan keputusan hakim bicara sebagai satu keputusan yang munasabah, didukung oleh keterangan yang dikemukakan, dan telah tidak melakukan apa-apa kekhilafan yang mewajarkan campur tangan mahkamah ini.

Pertimbangan Dan Keputusan Kami

[18] Tentang alasan pertama, kami tidak bersetuju dengan hujahan peguam terpelajar kerana jumlah dadah bukanlah elemen penentu mengenai isu pengedaran. Apa yang perlu dibuktikan ialah elemen-elemen pengedaran iaitu pemilikan dadah tersebut dengan *mens rea* dan dadah tersebut dimiliki bagi tujuan pengedaran. Bagi tujuan pembuktian pula, kedudukan undang-undang kini amat mantap iaitu pendakwaan boleh bergantung pada anggapan pengedaran di bawah s. 37(da)(xvi) tetapi tertakluk kepada jumlah ambangan (threshold) untuk membangkitkan anggapan tersebut. Di sini jumlah dadah dalam milikan adalah relevan. Selain itu, pendakwaan boleh juga memilih untuk tidak menggunakan anggapan di bawah s. 37(da) tetapi sebaliknya membuktikan elemen pengedaran secara langsung dengan menggunakan mana-mana perbuatan/tindakan yang digariskan dalam takrifan pengedaran di bawah s. 2 ADB 1952. Di sini jumlah dadah tertentu bukanlah penentu, tetapi bergantung pada fakta dan keadaan sesuatu kes itu seperti bagaimana dadah itu disediakan, walaupun dalam jumlah yang kecil, boleh mewajarkan inferens urus niaga dan muktamadnya, pengedaran - (Rujuk *PP v. Lim Hock Boon* [2009] 3 CLJ 430 di ms. 463). Dalam kes sekarang ini, hakim bicara telah menggunakan anggapan di bawah s. 37(da)(xvi) ADB 1952 memandangkan jumlah dadah sudah melebihi jumlah ambangnya (threshold). Dilihat dari sudut ini, dan walaupun jumlah yang dituduh melebihi hanya 6.33g daripada jumlah ambang itu, itu tidak menjadikan pembangkitan s. 37(da)(xvi) khilaf di pihak hakim bicara.

[19] Bagaimanapun, kami berpendapat peguam terpelajar berada di landasan yang mantap bagi alasan (b), (c) dan (d). Setelah dipertimbangkan dengan cermat, kami berpendapat isu kritikal di sini adalah sama ada perayu telah berjaya mematahkan anggapan yang dibangkitkan di bawah s. 37 (da)(xvi) tersebut atas imbangan kebarangkalian? Sepertimana yang telah dibayangkan, peguam terpelajar bergantung pada ketiadaan keterangan tindakan terang-terangan (overt act) di pihak perayu untuk mewajarkan

A inferens bahawa perayu berniat untuk mengedar dadah tersebut. Menurut peguam, saranan ini disokong dengan keterangan tentang jumlah dan hal keadaan dadah itu yang tidak disediakan atau dijumpai dalam bentuk untuk diurusniagakan sepertimana ditemukan dalam kes *PP v. Abdul Manaf Muhamad Hassan*, *supra*, iaitu sejumlah 120 paket kecil yang dibungkus B dengan kertas surat khabar mengandungi dadah berbahaya (lihat juga *Teh Geok Hock v. PP* [1989] 2 CLJ 977; [1989] 1 CLJ (Rep) 160, dadah seberat 36.97g dalam 10 paket plastik kecil). Selanjutnya, peguam juga menghujahkan bahawa dengan ketiadaan tindakan terang-terangan itu, pendakwaan berjaya setakat membuktikan bahawa perayu berada dalam C kedudukan membawa, menyimpan atau memegang kotak P22 sahaja. Itu tidak terjumlah kepada pengedaran. Ini dihujahkan tidak dipertimbangkan sebaiknya oleh hakim bicara dan dalam keadaan tersebut, perayu telah berjaya mematahkan anggapan tersebut dan juga telah menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan.

D **[20]** Kami bersetuju dengan penghujahan peguam yang terpelajar bahawa perayu dalam kes ini hanya dalam kedudukan milikan pasif dadah yang dijumpai dalam kotak P22 dan bukan untuk diperedarkan sepertimana ditakrifkan dalam s. 2 ADB 1952. Pengedaran telah ditakrifkan sebagaimana yang berikut:

E > "trafficking" includes **the doing of any of the following acts**, that is to say, manufacturing, importing, exporting, keeping, concealing, buying, selling, giving receiving, storing, administering, transporting, carrying, sending, delivering, procuring, supplying or distributing any dangerous drug otherwise than under the authority of this Act or the regulations made under the Act; (emphasis added)

F Kami berpandangan ungkapan "the doing of any of the following acts ..." merujuk kepada tindakan terang-terangan. Lord Diplock in *Ong Ah Chuan v. Public Prosecutor; Koh Chai Cheng v. PP* [1980] 1 LNS 181; [1981] 1 MLJ 64, telah menyentuh perkara ini dan menyatakan (ms. 68):

G > To 'traffic' in a controlled drug so as to constitute the offence of trafficking under section 3 involves something more than passive possession or self-administration of the drug; it involves doing or offering to do an overt act of one or other of the kinds specified in paragraph (a) of the definition of 'traffic' and 'trafficking' in section 2.

H **[21]** Keputusan kes *Ong Ah Chuan v. PP; Koh Chai Cheng v. PP*, *supra*, telah diikuti dalam kes *PP v. Abdul Manaf Muhamad Hassan*, *supra*, yang, setelah menerima keputusan *Ong Ah Chuan*, menyatakan seperti yang berikut:

> [19] ... However, the mere act of carrying is not sufficient to constitute the offence of trafficking. This is clearly explained by Lord Diplock in *Ong* I *Ah Chuan v. Public Prosecutor; Koh Chai Cheng v. Public Prosecutor* [1980] 1 LNS 181; [1981] 1 MLJ 64, where at p. 68 he observed:
>
> > To 'traffic' in a controlled drug so as to constitute the offence of trafficking under section 3 involves something more than passive possession or self-administration of the drug; it involves doing or

offering to do an overt act of one or other of the kinds specified in paragraph (a) of the definition of 'traffic' and 'trafficking' in section 2. Even apart from any statutory definition, the ordinary meaning of the verb 'to traffic', in the particular context of trafficking in goods of any kind, imports the existence, either in fact or in contemplation, of at least two parties: a supplier and a person to whom the goods are to be supplied. This concept, involving transfer of possession, is reflected in the statutory definition itself. Of the seven verbs used to describe the various kinds of overt acts which constitute trafficking 'transport' is sandwiched between 'sell, give, administer' which precede it and 'send, deliver or distribute' which follow it. All of these other verbs refer to various ways in which a supplier or distributor, who has drugs in his possession, may transfer possession of them to some other person. 'Transport', although it must involve possession of the drugs by the person who transports them, is the only member of the heptad of verbs that is not inconsistent with the retention of possession of the drugs by him after their transport. It must mean moving the drugs from one place to another; it may mean moving them also to another person but it need not do so. Whether it bears the wider or the narrower meaning depends upon the context in which the verb appears. In their Lordships' view the immediate context of the verb 'transport', to which attention has been drawn, attracts the maxim *nosticur a sociis*. This, and the fact that it appears in the definition of the verb to 'traffic', of which the natural meaning in the context of trafficking in goods involves dealings between two parties at least, and that the evident purpose of the Act is to distinguish between dealers in drugs and the unfortunate addicts who are their victims, all combine to make it clear that 'transport' is not used in the sense of mere conveying or carrying or moving from one place to another but in the sense of doing so to promote the distribution of the drug to another. Supplying or distributing addictive drugs to others is the evil against which section 3 with its draconian penalties is directed.

The Court of Appeal of British Columbia in *R. v. McDonald*, at page 342, interpreted 'transport' in the virtually identical definition of 'traffic' in the Canadian Narcotic Control Act, 1960-61, as bearing this restricted meaning and the same interpretation was adopted by the Court of Appeal of Newfoundland in *R v. Greene*. Acceptance of it is implicit in the *ratio decidendi* of the Court of Criminal Appeal of Singapore in *Wong Kee Chin (ubi sup)*.

So, simply to transport from one place to another a quantity of controlled drug intended for one's own consumption, if unauthorised by the Act or Regulation, involves an offence of having the drug in one's possession under section 6 but does not amount to the offence of trafficking under section 3. It is otherwise, however, if the transporter's purpose, whether it is achieved or not, is to part with possession of the drug or any portion of it to some other person whether already known to him or a potential purchaser whom he hopes to find. This is the

consequence of section 10 of the Drugs Act and section 3(c) (which covers the same ground in part). These provisions make the question whether the transporter of the drugs achieves that purpose irrelevant to his guilt of the offence of trafficking under section 3, since they provide that a person who does any act preparatory to, or in furtherance of, or for the purpose of the commission of the offence of trafficking in a controlled drug, shall be guilty of the substantive offence of trafficking and liable on conviction to the penalty provided for it under section 29 and the Second Schedule.

This is a very wide description of acts that may be treated as equivalent to the substantive offence of trafficking; nevertheless, in their Lordships' view, it is clear from the structure of the Drugs Act and the distinction drawn between the offence of having a controlled drug in one's possession and the offence of trafficking in it, that mere possession of itself is not to be treated as an act preparatory to or in furtherance of or for the purpose of trafficking so as to permit the conviction of the possessor of the substantive offence. To bring the provisions of sections 10 and 3(c) into operation some further step or overt act by the accused is needed, directed to transferring possession of the drug to some other person; and it is a consequence of the clandestine nature of the drug trade and the means adopted for the detection of those engaged in it, that the further step that the prosecution is most likely to be able to prove in evidence is the act of the accused in transporting the drug to some place where he intends to deliver it to someone else, whether it be the actual consumer or a distributor or another dealer.

Proof of the purpose for which an act is done, where such purpose is a necessary ingredient of the offence with which an accused is charged, presents a problem with which criminal courts are very familiar. Generally, in the absence of an express admission by the accused, the purpose with which he did an act is a matter of inference from what he did. Thus, in the case of an accused caught in the act of conveying from one place to another controlled drugs in a quantity much larger than is likely to be needed for his own consumption the inference that he was transporting them for the purpose of trafficking in them would, in the absence of any plausible explanation by him, be irresistible - even if there were no statutory presumption such as is contained in section 15 of the Drugs Act.

As a matter of common sense the larger the quantity of drugs involved the stronger the inference that they were not intended for the personal consumption of the person carrying them, and the more convincing the evidence needed to rebut it. All that section 15 does is to lay down the minimum quantity of each of the five drugs with which it deals at which the inference arises from the quantity involved alone that they were being transported for the purpose of transferring possession of them to another person and not solely for the transporter's own consumption. **There may be**

> **other facts which justify the inference even where the quantity of drugs involved is lower than the minimum which attracts the statutory presumption under section 15**. In the instant cases, however, the quantities involved were respectively one hundred times and six hundred times the statutory minimum. (Tekanan diberikan)

[22] Kes *Abdul Manaf*, *supra*, telah juga merujuk kes *Mohamad Yazri Minhat v. PP* [2003] 2 CLJ 65 (MR) dan memetik sebagaimana yang berikut:

> [20] The above passage was quoted with approval by the Court of Appeal in *Mohamed Yazri bin Minhat v. Public Prosecutor* [2003] 2 CLJ 65 where the court upheld the finding of trafficking by the trial judge on the facts and in the circumstances of the case, at p. 75 Gopal Sri Ram JCA stated the position as follows:
>
> > To summarise, the fact that the accused is transporting a quantity of drugs from one point to another does not make him a trafficker. Whether he is a trafficker in those circumstances depends on the facts and circumstances of the given case, including the quantity of the drugs and any transaction the accused proposed to enter into.

[23] Kes *Abdul Manaf* telah diikuti dalam kes *PP lwn. Haling Arala Jimjani* [2008] 4 CLJ 163 yang menyatakan:

> [35] Berkenaan hujah timbalan pendakwa raya bahawa tertuduh **membawa** dadah tersebut, ciri ini bersendiri **tidak memadai** untuk menyimpul bahawa pengedaran telah berlaku. Ini ternyata daripada keputusan Mahkamah Persekutuan berbunyi:
>
> > However the mere act of carrying is not sufficient to constitute the offence of trafficking (per Arifin Zakaria, HMP dalam kes *PP v. Abdul Manaf Muhamad Hasan*).
>
> [39] Adalah jelas daripada nasihat Privy Council dalam kes itu bahawa unsur-unsur pengedaran seperti terdapat dalam s. 2 ADB juga tidak boleh dibaca tanpa mengambil kira konsep dan rasional di sebalik unsur-unsur yang terdapat dalam seksyen itu. Ia harus dipertimbangkan dengan konsep adanya pembekal dan adanya penerima, yakni kewujudan dua pihak untuk mencapai maksud sebenar unsur-unsur tersebut. Tanpa ciri ini perbuatan membawa itu sahaja hanya boleh ditakrifkan sebagai satu milikan pasif oleh pembawanya. (Tekanan diberikan)

[24] Dalam kes sekarang ini, peguam terpelajar tidak menafikan bahawa pendakwaan telah berjaya membuktikan perayu mempunyai milikan dengan *mens rea* dadah dalam kotak P22. Tetapi ditekankan bahawa milikan tersebut merupakan milikan pasif dan tidak terjumlah kepada pengedaran. Sepertimana telah kami katakan di atas, kami bersetuju dengan penghujahan peguam terpelajar. Kami dapati dadah dalam kotak P22 telah diserahkan oleh perayu dengan sukarela kepada SP6 dan dadah tersebut hanya terkandung dalam satu paket plastik lut sinar. Ini berbeza dengan bentuk dadah yang dijumpai dalam kes *Abdul Manaf* iaitu 120 paket kecil yang dibungkus dalam

kertas surat khabar. Begitu juga dalam kes *Teh Geok Hock v. PP*, *supra*. Seperti mana yang diputuskan dalam nas-nas di atas, semata-mata membawa, atau menyimpan atau memegang sahaja tidak memadai untuk terjumlah kepada pengedaran. Tiada keterangan yang menunjukkan perayu cuba melarikan diri atau menimbulkan kesusahan dalam penangkapannya. Tambahan lagi, pegawai penyiasat, SP8, kelihatan tidak mahu mendedahkan atau menyiasat lanjut tentang adanya tangkapan lain yang berkaitan dengan kes ini seperti mana dinyatakan dalam percakapan SP5 dalam D27. SP4 juga mengesahkan ada dua orang melawat perayu di bilik 209. Ini mengesahkan cerita perayu tentang Bob Gila dan rakan perempuannya. Jadi di manakah keterangan tindakan terang-terangan untuk menunjukkan bahawa perayu membawa atau menyimpan dadah dalam P22 bagi tujuan jualan, atau urus niaga dadah tersebut dengan pihak ketiga sepertimana dikehendaki dicari berdasarkan nas *Abdul Manaf* dan *PP lwn. Haling Arala Jimjan*? Walaupun kami bersetuju bahawa prinsip/konsep tindakan terang-terangan ini bergantung pada fakta dan keadaan sesuatu kes itu, namun dalam situasi dalam kes ini yang melibatkan milikan pasif, yang telah diiktiraf sebagai satu dalihan yang baik dalam kes-kes pengedaran dadah (rujuk kes *PP v. Lim Hock Boon*, *supra*) pembuktian tindakan terang-terangan untuk menunjukkan niat untuk mengedar itu diperlukan di sini. Kami juga berpendapat walaupun hakim bicara telah menggunakan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da)(xvi) ADB 1952, perayu di sini telah berjaya menyangkal anggapan atas imbangan kebarangkalian. Kami dapati juga hakim bicara telah tersalah arah di sini kerana tidak mengarahkan dirinya untuk mempertimbangkan faktor-faktor di atas yang disokong dengan nas-nas tertinggi.

[25] Dengan alasan-alasan di atas, kami mendapati adanya merit dalam penghujahan peguam perayu yang terpelajar. Kami bersetuju bahawa perayu telah melakukan satu kesalahan memiliki dadah berbahaya di bawah s. 12 dibaca bersama dengan s. 39A(2) ADB 1952. Dengan itu, kami membenarkan rayuan perayu, mengetepikan sabitan dan hukuman di bawah s. 39B dan menggantikannya dengan sabitan di bawah s. 12 dibaca dengan s. 39A(2) ADB 1952. Setelah mengambil kira hujahan berkaitan hukuman daripada kedua-dua pihak, kami sebulat suara menjatuhi hukuman penjara selama tempoh 15 tahun dari tarikh tangkap dan 10 sebatan rotan ke atas perayu.